

Pollágh Péter

A Cigarettás

PRAE.HU–Palimpszeszt
Budapest, 2010

Szerkesztő Deres Kornélia

A borítót Szalay Miklós készítette
Fehér László *Lépcsőn II.* (olaj, vászon, 200 × 140 cm)
festménye felhasználásával.

Minden jog fenntartva.
Bármilyen másoláshoz, sokszorosításhoz,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tároláshoz
a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

© Pollágh Péter, 2010

© PRAE.HU – Palimpszeszt

ISBN 978-615-5070-01-3

*Joanne-nak, Johnnak, Jonathannak,
Franknek, Ikernek és LM-nek
nem múló mosollyal*

A legjobb szó

Az arca szürkület,
nem látok ki belőle.
A haja hajnal,
rácsorog az arcra.
Átküldték az arcát
pár szivárványon,
mégis szürke
(rá a legjobb szó).
Csak őt nézem.
Közöm van hozzá.
Mindegyé tette a többit,
nem mássá.

Hiszem

Azt hiszem, halott
a parfüm rajta.
Szürkén néz, játszik
a karperecével,
lassan altat. A kockáit
akarom, amikkel játszott.
Az ékszerét. A kékjét.
A kokainját. A kékgolyót.
A bűvös kockát
és mindent, ami volt már.
De ma elalszik,
sebesült ékszer,
nem érhetek hozzá.
Álomba szögez az illata,
bűvös sárkány,
szögpisztolya lövi át
a csuklóm pontosan,
takarodó előtt vagy után.

Nem is ér

Nézem őt, nem tudom,
mit rejt, nem alszik
meztelen kézzel.
Lassan ébred, nem is
ér a végére. Sose.
Félálom mosdatja,
vagy ő a félálmot,
finoman fordítva,
kesztyűs kézzel.
Világít a bögre,
kávéba lógatja
a rongyos ékszert,
ráragyog a reggel.

Ki vagy te?

Ébred, átokverte ékszer.
Mint a kukások,
csonkolt kesztyűt visel
szürke kézzel
visz 79-be, narancssárga
autóval, vagy anélkül,
épp, ahogy ébred;
ki vagy te, hogy egy
autóra rákérdess.

Valaki kívánja

Mázsás hang tolat
újra a kétely elébe:
„Ki vagy te,
hogyan megítéled?”
Kesztyűben ébred,
nézem: kopasz kávé,
füstölög, mint a puskacső.
Megnyalja ujjait,
tíz édes egy reggel.
De nincs tejszín, mert
menni kell, 79 messze:
már nem megy ki a marha-
nyelvért a konyhába,
pedig (valaki) kívánja.

Mérget vennék

Ilyen évbe nem indul
csak úgy, étek nélkül.
Még asztalnál ül, rongyos
kiflivel, komoly sajttal.
Felszúr a késre egy katonát,
a holló szájából való,
arra mérget vennék.
Hosszú lesz az Út,
vadakkal, utakkal teli,
míg visszavisz, s elhiszem,
hogy nem veszít.

Kékraktár

Köd van, alig látom,
nem az a kézfogós típus.
Mintha tejúton járna,
fehér lépcsőn jön fel,
a ruha viszi, viseli őt.
Az is fehér. Lehajtja
a fejét. Lecsukja,
csak a kalap látszik.
Kabátja mint a porcukor,
hullik róla a vakolat,
vagy mi, de szót nem ejt.
Azt hiszem, látom, pedig
csak láttat: nem mutat
hátat a varázsvilágnak.
A látvány nem fér el
a kékraktárban: kicsordul,
nem bírja ki a szemem.

Tesztember

Lovagol, ködguba a kabát
rajta. Csak a kalap látszik.
Sem megerősíteni,
sem megcáfolni
nem tudták még az arcát.
Nem tudom, miért jön
mindig ezzel a köddel,
remélem, csak egy színt
tesztel, de becsapós,
nem hiszem, hogy csak
Tesztember.

Az ikrek tárgya

Leszáll a hideg pára,
esteledik – az arca, leszáll
a lóról, elég magas így is.
Mellém lép. Érzem a tüzét,
lesüti a szemem.
Valamit odacsúsztat.
Az ikrek tárgya, mondja,
de nem mozog a szája;
fogom a kis pakkot,
puha a fogása, textil
nincs rajta, csak a pára.
Eltelt pár nap és hold,
mire megnéztem:
magam láttam benne,
de lehet, hogy el-
tévedtem.

Amit értek, nincs itt

Hideg van. Rágyújt.
Végre olyat csinál, amit értek,
egyik oldalról sem ér-
hetek a kesztyűjéhez.
Régi nóta: érzi,
szólásra akarom bírni,
s még csak nem is fázik.
Nagy játékos, nyitja is
a száját, de aztán visszahúzza
a rózsaszín ékszeret,
ne fogadjon rá,
ne lássa a középser:
nincs itt az ideje,
nem is csinál pompát.

Piszkosul kéne

Nem tudom, hányadik
ez a reggel, remeg
a kezem, piszkosul
kéne, hogy ébresszen,
de csak csilingel a porcelánnal,
kesztyűben nehéz behozni
ennyi szépet: ennyi hátrányt;
és egyedül is nehéz,
de nem hívhatom a sárkányt,
akit lealtatott bennem,
nem adhatok neki feketét.

A Gúny

Nem adhatok neki feketét,
a koffein belőle a jót kiszedi.
Milyen pongyola szó a jó:
szól máris az álomsuba alól,
de nem hallgatok rá,
mert meglop, ő már csak ilyen:
sok arcot ad, de elveszi a régít,
felhazudja a sötétet az égit.
De kettőnk közé nem áll:
ezt tudom, ha mást nem is,
nem kap feketét,
szorítóba, sarokba engem
már nem visz, nem szorít.

Pongyola szó

Az íze hol vér, hol áfonya,
álmatlan titok, nyugtalan
pink: szájában fel-le jár.
Megenném, mint a macska-
nyelvet vagy a fruttit,
de ezt a nyelvet nem vágták
fel, mégis bekötném,
ha odaengedne, de félek,
fordítva van ez is elrendelve.
Befognám, mint a kancát,
de az álom lókeze lecsukja
a villanyt, és felkapcsolja
a szellemet: pongyola szó,
mondanám a jobbat,
de szememre veti, akarom
mondani: dobja,
a sötét neglizsét.

Kicsi a szó

Nem értem, mért lassít,
ott a kocsi, meg minden,
de ő lóháton megy,
a ködguba alatt puska
nincsen, csak egy nagy
seb, szivárog is
a szürkület belőle:
álomban sem ér-
hetek a kesztyűjéhez;
nincs november,
de már hordja, vakít
is, mint a kalapja.
Még mindig nem látom
az arcát, illetve látok
valamit, ami volt már.
De kicsi a szó,
magas lóra nem száll.

Én kísértem

A 79-es utat nem
nevezném elkoptatott útnak.
Itt ő a stoppos, ködzsák van
a hátán, ha jól látom ekkora
szélben. Mégis ő vesz fel,
mint egy pongyolát;
nincs odáig értem:
a 79-es kulcsot a kabát alatt
jobbjaival marokra fogja.
Egyszer megunja,
hogy én kísértem.

Felöltő

Leköpi: azt mondják,
lopta a kabátját, mert ilyen
fehér nincsen,
ez csak trükk.
Hátat mutatnak neki,
hogyan finoman
fejezzem ki magam.
Mind fél, aki nem érti,
s ez bemocskol, össze-
csinál, átokra nyitod:
nagy lesz tőle a szád,
de nincs az a kéz,
hogy én ne róla írjak,
nincs annyi arany-
száj.
Nem tudom, még hány
szonett, hány fehér felöltő,
de én mindbe belebújok.

Semmi pénzért

Sok van, ki átokra
nyitja a száját: el-
árulja semmi pénzért,
azt, amit nem ért;
amit vagy akit,
aki nem tudja a nyelvtant,
annak az vakít.
De hiába, ő nem jön
zavarba, csak akkor jönne,
ha először árulnák el,
mert az előszörre
nincsenek szavak,
se szók.

Nagy szó

Vakít a fehér felöltő,
átokra nyitod a szád:
hamis tanú leszel, nagy szó,
észre sem veszed,
hogyan a mágia egyik ágát
tolod a trón felé;
de nem ő rúgja ki a lábad,
ő nem oszt, nem szoroz,
igazsággal ő nem áztat.

Ét

Alt a hangja, vagy ét,
az est nyelvét beszéli:
lehet, ez is csak hiba,
de nekem hiba nélkül
nem kell. Esti fém
van nála, csengő sötét, és látja
a fény bokrárt,
csak neki világít, ég a csipke;
mennyes színek mind körötte.
Füstbe megy, mint a szellem,
de nem téved el.

Mennyes színek

Palackba menne, mint a szellem,
nem is füstbe, kurvára menne már.
Mennyes színek mind körötte,
vagy fölötte, nem látom;
mint a szellem, úgy tévedek.
Csak a gúny pontos,
meg a szög, amivel vernék
oda a kezét, oda
a fakó fához, csak azért is.
Nem akarnak tőle semmit,
csak a vezér nevét,
csak azt értik, csak azét.

A tanítványét

Ezt a férfit bevakolták,
az édes falak mind alatta,
púder van az arcán,
pedig nem volt hullá;
piszok jól utánozza magát,
ragyog minden gombja.
Színész sem merne ennyi
mesét, de az üveghegyről
szó ne essen, durva, hogy
én sem merek mindent,
de ez egyszer eljátszom én
79 gyermekét,
s tanulom a világot,
vagy mit, a gúnyon túl, újra,
és nem akarom már a másét,
csak valamit, ami nem volt
enyém: egy szerepet még.

Semmim sincsen

Van rajta smukk, van rajta
hajnal, idegen ajkú, innen látom,
ha ő beszél, semmim sincsen.
De nem beszél, nem úgy
visz el innen, ahogy tanultam,
ahogy kényelmes volna,
nincs fotelágy, se riksa
a köd tetején.
Sok kopejkáért nem adnám
szavát, ha vehetném,
elkapnám gallérját, grabancát,
de ő a gyorsabb, álom-
bajuszt rajzol nekem,
ne ragozzam tovább,
mert minden szó foglalt
már, de nem mindegy,
kitől kap ki, kitől kap
pongyolát.

Lámpagyújtó

Elvittem a szavaidat, meg a kávé:
ez volt a cetlin, erre ébredtem,
kajla, reggeli rongy az ő küszöbén.
Tisztítóba, javítóba,
hova az Istenbe vitte?
Színes kávékat fog
visszahozni, esküszöm,
repülő csészealjon,
és két pofával szórja végre
a szócukrot, aztán fázisceruza
nélkül fölnyom egy világot,
mert olyan, mert ő az.
Akire esküdtem, itt van.
Az ég szerelme voltam, mondja
majd, és érzem a nyelvem,
ő az első, aki nem koptatja.

Ő a gazda

Ősz, de rendesen,
mint a legöregebb hónap,
úgy közelít. Rágyújt,
külön fázik, nincs vele szó,
ne hűljön meg. Megőszült,
mint a gyógyszer,
de tejüvegen át is
világít, mert ő az.
Övé az év, ő a gazda.
Övé 79, az édes
romok mind alatta.

Volt jó

Övé 79, az édes
romok mind alatta.
Hű kutya, megnyalom,
még nincs íze, az első
posztmodern év,
kurzváljátok bárhogy.
Ez így nem igaz,
van íze, persze,
csak kevés bimbó maradt
méltó, (volt) jó hozzá.

A vér lámpája

79, se dobok, se trombiták,
csak a fejfák.

Feleresztették a lámpát
az égre, mint egy sárkányt.
A lámpák éve. Ez a lámpa
volt már.

Megszerezni a tükröt,
amiben 79-ben apa és anya
összeállt. Ott a lámpa.
Lecsavarom. Persze az is van,
hogy *talán*. Az mindig van.

Nem maradok állva

Nálam a tükör. Most nem ég,
mert nem akarom.
De mit szól a gazda?
Elveszi, mert nem olcsó,
s mint talált tárgyat,
visszaadja? S ha igen,
előtte megtörli a szájával?
A kurva életbe, kapok észbe,
nem is jó szó, hogy megtörli;
nem is maradok állva.

Dőlt

Nem szó, de dőlt.
Egy dőlt férfi
nem látszik minden
ablakból, toronyból
is csak egy ilyen van.
Egyenes a nyelve,
pedig elnyomták már,
a csikk nem lesz jó
hasonlat, és ne is
térdelj rá, nem oltár.
Vitatott ékszer.
Toronyóra, láncsal,
nyakára tekerné, ó,
bőgjünk együtt,
a középszer.

Aranyka

A palackból kiugrik a dugó,
illatkatonák, sárga sereg,
igen, banán van a parfümjében,
bár nem az a déli típus, most
mégis szünetet tart, nagy korsóval,
de nem óvatlan, lassan issza:
néha jég, néha aranyka,
komló az alapkő, habzó ég a tető,
talán nekem is csurran;
79 cseppben mennyi szín
van, mennyi vak van.

Nem tudom, ki

Körbementem krétával,
ókori, lávák színeivel,
de nem, nem tudom ki-
válni, álmomban sem
érek kesztyűjéhez,
lassan leáll, leáldozik
a történet.
Nem is az, hogy volt.
Van és lesz.
Nem is az, hogy csábos.
De Mennyes.

Tőlem hordhat. Bomolni jó

Engem hordhat, meg tőlem,
tőlem hordhat,
nem tudom, mit akarok
mondani, mondom, kényes, hasad
a szék, a szonett, az a kényelmes,
lassan csurog, leáll a történet;
mondom, hordhat-
atlan gyémánt, egy
a kettőben, kettő az egyben,
nem, nem vágom, bomolni jó,
számolni szomorúság.

Játék

Aláomló, önmagát álmodó
vár: eltűnt, nem tudom, hol.
Ellovagolt a köd, s benne ő,
akár egy álom-ló. Nem
mondja meg, mért
csinálja, hagyja, hogy valaki
őt 79-ig visszakívánja;
de nem ez a jó szó,
itt minden magától megy,
mint a lépcső, a ló. Játék-
szabályokkal álmodik,
becsszó.

Vakbotok

Átküldték az arcát
pár szivárványon,
mennyre márkás,
fel úgysem érem.
Nem csodálja, ha el-
nézem, ha megítélem.
Cigaretták az ujjai,
vajfehér vakbotok,
megnyalja, szívja,
Cigarettás, nem is
tudja, hogy így hívom.
Igazat áraszt, mégis
tódít, nem tehet róla,
anya nyelvén, lábon ad el:
tréfál velem, nem ő
a tréfa.

Mint a táblát

Fehér körgallérban,
egyszínű pompában,
vak, kötésszerű kabátban
jön, mint egy Castorp,
ki új díszet, mesés
tévedést akar,
egy darab színt legalább.
Elvenné a nyelvem,
el a rózsaszínt,
szivarzsebbe dugná,
ott ragyogna,
s ha senki nem nézné,
megtörölné vele a száját,
vagy bármi édes mást.
Mint a táblát. Gyere 79,
töröljél el, töröljél le már.

Kényelmes kék

Kétszemélyes jármű,
s nincsen kesztyűm,
éget a kormánykerék,
a sebváltó: leáll a történet,
egy dombra lecsücsül,
így is mondhatnám,
de itt nem én döntök.
Kétüléses, ne nézz bele,
színvak mindkét tükre,
szonett-autó, hasadó
anyag hajtja, múzeumból
hoztam, kényelmes kék,
megállt benne az ütő,
kivan mind a 14 kereke.

Sötét a lámpát

Mint a lámpát, lecsavarják,
ha nem vigyáz, szög-
pisztollyal lövik át a kezét,
ismétlés a tudás anyja,
megfeszítik semmiért.
Felkerül a régi kaptafára,
bibliás színeknek gyolcsába
tekerik; kiterítik úgyis,
ha már nem akarják:
elárulják, mint sötét a lámpát.
De mi van, ha ő is ezt akarja?
Mi van, ha neki dolgozik
a nyelv, az a marha?

Imponál és terel

Nem üti el, elteszteli az időt.
Nyelvautóba ültet,
hogyan (meg)vezessen.
79 sebességes, sebes és két-
ülékes. Vált a színek közt,
szédülök, mint a hattyú,
csak egy szín vagyok,
simán letesztel.
Nem vagyok méltó,
mégis rám fogja a szemét,
imponál és terel. Mitfárer,
hajt, járt útról el. Mint lég-
zsák, csap arcon a hála.
Rontsak bár bármi földet el,
a nevét én nem adom fel.

Napos cukor

Arcában kalap, rejti rangját,
de a sikátorban is érzik
a madarak. Fehér tollú,
minden tetőről látja a Nap,
de ő nem hagyja, hogy le-
tapogassa, átmenjen rajta
a meleg cukor, a sugár.
Valamit csinál a Nap-
nyalábokkal, mint aranyrudat,
kabát alá teszi talán, és elviszi
a rákosoknak. Talán. Talán.
Mint a napos, kiosztja mindet
tortaarcú bácsiknak,
bácsiarcú kicsiknek.
Megigazít egy hózentrógert,
vagy egy gombot,
amit a tegnap hagyott itt.

Trópus

Ha vége lesz az útnak,
leveszek ködmönt, ködgubát,
nem rázom többé a köd rongyát,
napra megyek, forró napernyők,
kalapos, mesteri trópusok alá.
Trópus, mondom majd,
én tékozló, jó napot kívánok,
jó itt járni, innen integetni,
bambán, pirosan búcsúzni,
mint a piktorok, mindent
összekeverni, a mindennapi
koporsót végre leszögelni,
és vidám vízre tenni, vagy
bocsátani.

365 katonája az ő mosolyára vár,
mind neki jelent, neki adja
meg magát. Ennyi katonával
elvisel, engem is el-
cipel egy olyan történetbe,
ami nincs is. Már és még.
Mint márkás szélvédő,
széltől, késtől megvéd;
túlzás nincs: bábót ad, nem lepkét.

Bele is estek

Kígyó hagyománnyal vérezték
be a kávéját, de ő nem nyelte be,
nem lógatta bele az ékszer,
meg ne hasadjon, ketté ne váljon,
sziszegő rózsaszín neki nem kell.
Káromolták, nem hitték el, mégis
üvegarcú szekrénybe csuknák,
szem legyen a láncban,
de múzeumba nem megy,
fényesebb a láncnál,
járt utat járatlanért odahagy.
Fogja a mágiát, ha kell,
a követ, a csörgősipkát, a felhőt.
Varázsol, ha muszáj. És muszáj.
Egyszer tükröt is ázott nekik,
észre sem vették,
bele is estek réges-rég.

Megiszom egy presszót

Ma megiszom egy presszót.
Ma Baton Rouge-ba vágyok,
kézenfogott, kopó város:
aki piros, azt úrként fogadja.
Megiszom presszóit,
óriása, ékszerésze leszek,
majd én megcsillogtatom;
és elvakítom, kit utánam
küldenek, egy egész várost
megcsiszolok neked.
Vagy csak a kedvenc részemet,
ott megtalálász, Kávétér a neve.
Cukrok ülnek a piros padokon,
álmodnak, mégis édesen éberek.

Vízi és Ecsédi

79: még sárga, már fehér,
ősz van, de rendesen,
Vízi és Ecsédi megiszik két liter
kávélíkőrt, s te megállsz a levegőben,
mint két ujjal mutatott macskaköröm.
Én meg, féléves gyerek, integetek:
vezeted a kezem, mint egy szellemet.
Ami nem transz-, az nincs,
ezt tudod, és beadom a kulcsot
a lakás ódon, babonás ablakán,
a 79-est. Ügyeskulcs.
Mackósok kezébe való.
De nincs is nyitva az ablak,
gyönyörűen törik az üres üveg:
megvágom magam,
mintha szerződnék.
Az üveg sohasem üres.

Kávészünet

Nem bírtam a tempót,
hát hozott tejtáblát,
s tört egy komoly kockát:
de ez a kocka volt már.
Ezt aztán ismerem,
sokért nem adnám.
79 kávéba belelógattam,
és sokszor megettem már.
Nyugító, papás nugát.
A sorba is beállnék érte.
Rohadtul lennék
ennek a kockának
a cselédje.

Rád fogja

Rangrejtő, öreg szökő,
múzeumba nem megy.
Mint fájdalomból a fény,
egyre szökik. Égi játékos,
mint színben a fény,
persze, hogy bujkál.
És nem látszik
rajta, hogy régi.
Persze, hogy kristály.
De nem olyan,
őt nem töröd el.
Nem sokra mész pusztá
anyagismerettel.
Rád fogja a szemét,
és fáj: micsoda bábos,
e két szög elég,
hogy ne engedd el.

A sötét

Nem látom magam a tükörben,
mint a hattyú, csak szín vagyok.
Púpja nőtt a linóleumnak:
mondanám jobban, de nem megy,
a csupajég csészét markolom.
Mégfagyott a lipton, azt hittem,
teát nem lehet eltörni.
Felszívódtak a színek:
lepénzelték mindet.
Nem látok,
csak hibát, a halálfalók
minden tetőről vissza-
verték a Napot.
Azzal nyugtatom magam:
hajnal előtt a legnagyobb.

Pompej

Ömlik a piros szó,
ez nem láva: 79, Pompej.
Szóárvíz. Csak máshogy.
Ömlik a fülembe a lárma.
Nem Bábel, de Pompej.
Ömlik a sok zokszó,
fel-felforró álmovér,
mások álma, ha nem is
láva, amit látok: mások
mása. Talán a forró ólom-
szobrász, aki őt kitalálja.
Kiönti minden titkát.
Feltalálja. Feltalálja.
Én is érzem már a pompát.
Röptet, mint egy sárkány.
Ömlik a fülembe a lárma.
Nem hallom a szóvégeket.
Röptet, mint egy sárkányt.

A tegnap gombjai

Mint a lámpagyújtogató,
a szürkületben föl-le jár.
Kórházba megy
puha papucsán,
megigazít egy hózentrógert,
vagy egy gombot,
amit a tegnap hagyott itt,
s leszúr egy régi színű
táblát: *Ispotály*.
Megint fehérben van,
vagy valaki színvak,
igazán nem is látják.
Itt egy bácsi, ott meg
egy szerecsent mosdatnak
álomfehér habbal.
De nem ítél, nem csinál bajt,
csak nézi, mint gyógyulnak
mind az évek.

Bólé

Nincs nála kés, nem szereti
a nyugtalan ékszert,
csak bólézik, mintha nap-
ernyős, nagy meleg volna,
mintha nem kéne egy jót
tévedni, szúrni néha,
mintha nem járna folyton
a fejében a régi, ír mondás:
Mindenkinek azt, ami jár.
Nincsen olyan béke,
ami kibírná nélküle.
A ruhájában van helye
a késnek, és az arcán is
a tévedésnek.

Voltam hordója

79: évgyűrű a rönk tetején,
voltam hordója, nem értem
fel, de most a kezeim közt:
itt a történet legalább.
Igazán nem hibás, mégis
törném, mint egy tejtáblát.
Ő meg engem tör el,
mint egy gyógyszert,
amit vényre írtak fel.
Nem baj, jó helyen voltam,
itt minden olyan, mintha.
Ami unalmasabb annál,
amit tegnap álmodtam,
az holnap sem érdekel.

Muszáj vagyok

Ott van a kezében a vég
vázlata.

Az arca szürkület,
nem látok ki belőle.

De nekem már nem is kell.

Bejelenti a játék végét:

muszáj vagyok

abbahagynom,

minden szavam vonhatom,

vontathatom vissza,

nem vagyok méltó,

pakolhatom tiszta,

ponyvás furgonokra.

Megáll a tudomány.

Tolathatunk vissza.

Tartalom

A legjobb szó	5
Hiszem	6
Nem is ér	7
Ki vagy te?	8
Valaki kívánja	9
Mérget vennék	10
Kékraktár	11
Tesztember	12
Az ikrek tárgya	13
Amit értek, nincs itt	14
Piszkosul kéne	15
A Gúny	16
Pongyola szó	17
Kicsi a szó	18
Én kísértem	19
Felöltő	20
Semmi pénzért	21

Nagy szó	22
Ét	23
Mennyes színek	24
A tanítványét	25
Semmim nincsen	26
Lámpagyújtó	27
Ő a gazda	28
Volt jó	29
A vér lámpája	30
Nem maradok állva	31
Dőlt	32
Áranyka	33
Nem tudom, ki	34
Tőlem hordhat. Bomolni jó	35
Játék	36
Vakbotok	37
Mint a táblát	38

Kényelmes kék	39
Sötét a lámpát	40
Imponál és terel	41
Napos cukor	42
Trópus	43
79	44
Bele is estek	45
Megiszom egy presszót	46
Vízi és Ecsédi	47
Kávészünet	48
Rád fogja	49
A sötét	50
Pompej	51
A tegnap gombjai	52
Bólé	53
Voltam hordója	54
Muszáj vagyok	55

A szerző a könyv megírása idején NKA-ösztöndíjban és Móricz Zsigmond ösztöndíjban részesült.

A könyv megjelenését
támogatta

Kiadja a Palimpszeszt Kulturális Alapítvány
és a PRAE.HU Kft. ■ info@prae.hu

Felelős kiadó: a Palimpszeszt Kulturális Alapítvány
kuratóriumi elnöke és a PRAE.HU Kft. ügyvezetője

Nyomdai előkészítés: Amacron Bt.
Műszaki szerkesztő: Péter Gábor

A nyomdai kivitelezés a Robinco Kft. munkája
Felelős vezető Kecskeméthy Péter

Készült Goudy Sans betűtípussal
Budapesten, 2,79 7/5 ív terjedelemben

ISBN 978-615-5070-01-3